

สร้างวาสนา - เพิ่มค่าให้อายุ

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ที่ระลึกงานฌาปนกิจศพ

นางกวีล อ่องแดง

วัดสาขลา อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ

๓๑ มีนาคม ๒๕๕๐

สร้างवासना - เพิ่มค่าให้อายุ

© พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ISBN 974-88135-2-5

พิมพ์ครั้งที่ ๔ - มีนาคม ๒๕๕๐

๑,๐๐๐ เล่ม

- ที่ระลึกงานฉาปนกิจศพ นางถวิล อ่องแดง

แบบปก พระชัยยศ พุทธิวิโร

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์สวย จำกัด

๕/๕ ถ.เทศบาลรังสิตจตุรทิศ แขวงลาดยาว

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทร. ๐ ๒๕๕๓-๙๖๐๐ โทรสาร ๐ ๒๕๕๓-๙๖๐๖

อนุโมทนา

ในวาระสำคัญแห่งการสถาปนากิจศพนางถวิล อ่องแดง ณ วัดสาขลา อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ ในวันที่เสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๐ คุณนเรศน์ อ่องแดง และน้องๆ ทุกคน ซึ่งเป็น บุตร-ธิดาของท่านผู้วายชนม์ ได้แจ้งกุศลขันตะที่จะจัดพิมพ์หนังสือ สร้างวาสนาเพิ่มค่าให้อายุของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต) เป็นธรรมทาน เพื่อเป็นที่ระลึก และแจกมอบตอบแทนน้ำใจของท่านผู้มาร่วมงาน พร้อมทั้งเป็นการเผยแผ่ธรรม อันจะนำมาซึ่ง ประโยชน์สุขที่แท้และยั่งยืนแก่ชีวิตและสังคม

การบำเพ็ญธรรมทานอุทิศกุศลในวาระสำคัญนี้ เป็นการ แสดงออกซึ่งน้ำใจที่ประกอบด้วยความกตัญญูกตเวทีตาธรรมต่อ ท่านผู้ล่วงลับ และความปรารถนาประโยชน์สุขที่เป็นแก่นสารแก่ ประชาชนทั่วไป

ขออำนาจแห่งธรรมทานกุศลจริยา ที่คณะเจ้าภาพได้ บำเพ็ญครั้งนี้ จงอำนวยสุขสมบัติแก่นางถวิล อ่องแดง ในสัมปรายภาพ สมตามมโนปณิธานของคณะเจ้าภาพ ตามควรแก่คติ วิสัยทุกประการ

วิद्याณเวศวกัน

๒๕ มีนาคม ๒๕๕๐

สารบัญ

คำปรารภ.....	(๑)
วาทนาสร้างเองได้.....	๑
วันเกิดเป็นวันดี เพราะเราทำให้ดี.....	๒
ทำบุญวันเกิดให้เป็นการเริ่มต้นที่ดี.....	๒
วันเกิด คือ วันที่เตือนใจให้เกิดกันให้ดีขึ้น.....	๓
เราสร้างวาทนา แล้ววาทนาก็สร้างเรา.....	๕
ถ้าคิดเป็น ก็พลิกวาทนาได้.....	๘
มาสร้างวาทนาดีๆ ที่จะทำให้มีความสุข.....	๑๐
จิตใจที่ดี ต้องเกิดห้าอย่างนี้เป็นประจำ.....	๑๒
เกิด คือ เชื่อมต่อที่กำเนิด กับความมอกงามต่อไป.....	๑๓
เชื่อมเรา กับคุณพ่อ-คุณแม่.....	๑๔
เชื่อมฐานวัฒนธรรมไทย กับความเจริญที่จะก้าวหน้าต่อไป.....	๑๕
นี่ก็ถึงวันเกิด ช่วยให้มีแหล่งเตลิดออกจากกรรมชาติ.....	๑๖
เชื่อมบุคคลในสังคม กับชีวิตในธรรมชาติ.....	๑๖

วันเกิด ทำให้ไม่ลืมที่จะหวนกลับมาพัฒนาชีวิต

ที่เป็นตัวแท้ของเรา	๑๙
เกิดมาแล้ว ถ้าเลี้ยงไม่ดี จะเป็นคนที่ถูกข้ง่าย-สุขได้ยาก.....	๒๒
ถ้าเกิดแล้วพัฒนา ยิ่งเกิดมานาน ยิ่งสุขทุกสถาน.....	๒๔

อายุยืนอย่างมีคุณค่า ๒๗

๑. อายุ: พลังขับเคลื่อนชีวิต ความมีชีวิตยืนยาว.....	๒๙
๒. ข้อปฏิบัติเพื่อให้มีอายุยืน	๓๑
๓. ธรรมที่ช่วยให้อายุยืน.....	๓๕
๔. ความมีอายุยืน มิได้เป็นตัวตัดสินคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต.....	๔๐
๕. อัปมาทธรรม: ตัวเร่งเร้ากุศลธรรมข้ออื่นๆ ในการมีอายุยืน	๔๓
๖. ชีวิตย่อมต้องอาศัยการสืบเนื่องและการสังสมประสพการณ.....	๕๓
๗. วัฒนธรรม คือ ความทรงจำของสังคม	๕๕
พุทธภาษิตเกี่ยวกับชีวิตและอายุขัย.....	๕๗

ยถา วาริวโห ปุโร คจจัน น ปริวตตติ
เอวมายู มนุสฺसानันิ คจจัน น ปริวตตติ

แม่น้ำเต็มฝั่ง ไม่ไหลทวนขึ้นที่สูง ฉันใด
อายุของมนุษย์ทั้งหลายย่อมไม่เวียนกลับมาสู่วัยเด็กอีก ฉันนั้น

(๒๘/๕๓๙)

วาสนาสร้างเองได้*

ขออนุโมทนาโยมญาติมิตรทุกท่านที่มาทำบุญวันนี้ โดยปรารถนาโอกาสมงคลในช่วงวันเกิด ที่จริงระยะนี้มีหลายท่านที่เป็นเจ้าของวันเกิด แม้ท่านอื่นที่มีได้บอกหรือว่าตั้งใจจะมาแต่มาไม่ได้ ก็ขออนุโมทนารวมไปพร้อมกัน ถือว่าได้ตั้งใจปรารถนาดี และโดยเฉพาะก็ใกล้ปีใหม่ด้วย สำหรับปีใหม่นี้ได้หมดทุกท่าน เพราะฉะนั้นในช่วงนี้ที่ใกล้จะขึ้นปีใหม่ ก็เลยขออวยชัยให้พรแก่ทุกท่านพร้อมกันไป ส่วนท่านที่เป็นเจ้าของวันเกิดก็ได้ทั้งสองอย่าง คือทั้งปีใหม่และวันเกิดด้วย

* พรวันเกิด ของพระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต) ในการถวายสังฆทาน ในช่วงระยะวันเกิดของ พลโท นายแพทย์ดำรงค์ ธนะชานันท์ คุณหญิงเยาว์ ธนะชานันท์ คุณวาลิสาลิปิลา (Valisa Sipila) ที่วัดญาณเวศกวัน เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๔ (ปรารถนาวันเกิดของ ดร.สุรีย์ ภูมิภมร ด้วย แต่ ดร.สุรีย์ ติดภารกิจอยู่ต่างจังหวัด ดร.อรพินท์ ภูมิภมร ร่วมพิธีแทน)

วันเกิดเป็นวันที่ เพราะเราทำให้ดี

ทั้งวันเกิด และวันขึ้นปีใหม่ เป็นอันว่าดีทั้งนั้น ที่ว่าดีก็เพราะเราทำให้ดีนั่นเอง ที่ว่าทำให้ดี ทำอย่างไร ก็เริ่มตั้งแต่ทำให้ใจดี

ทำให้ใจดี ให้อารมณ์เบิกบานแจ่มใส และตั้งใจดีคิดดี ท่านเรียกว่าเป็นมโนกรรมที่เป็นบุญเป็นบุญกุศล ตอนนั้นแหละมงคลเกิดขึ้นทันที

ทีนี้พอใจดี สบายใจผ่องใสเบิกบาน คิดในทางที่ดี และตั้งใจดีว่าจะทำอะไร ที่เป็นเรื่องดี ๆ แล้วต่อไป ก็พูดดี ต่อจากนั้นที่สำคัญก็ทำออกมาข้างนอกดี นี่แหละเป็นมงคลที่แท้จริง

ทำบุญวันเกิดให้เป็นการเริ่มต้นที่ดี

วันเกิดนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิต ทุกคนที่มีชีวิตยืนยาวมาจนบัดนี้ก็เริ่มจากการเกิดทั้งนั้น แต่

สำหรับชาวพุทธเราไม่ว่าจะปรารถนาหรือนึกถึงอะไรก็ตาม ก็จะทำให้เป็นบุญเป็นกุศล คือทำให้เป็นเรื่องดีไปหมด

ในการทำให้ดีนั้น สำหรับวันเกิดเราก็มองหาความหมายก่อน โดยทั่วไปก็จะมองว่าการทำบุญวันเกิดนั้น เป็นการเริ่มต้นที่ดี เพราะวันเกิดก็คือวันเริ่มต้นของชีวิตในแต่ละรอบปี การทำบุญวันเกิดก็คือการเริ่มต้นอายุในรอบปีต่อไปด้วยการทำความดี โดยเริ่มต้นดีด้วยการทำบุญ ทำกุศล เรียกว่าเป็นนิमितให้เกิดความสุข ความเจริญ นี้ก็อย่างหนึ่ง

วันเกิด คือ วันที่เตือนใจให้เกิดขึ้นให้ดี ๆ

ความหมายอีกอย่างหนึ่งก็คือ เราพูดว่าวันเกิด ก็เกิดกันมาตั้งนานแล้วนี่ จะเกิดอย่างไรอีก แต่ทางพระท่านบอกว่าเราเกิดอยู่เรื่อยๆ เวลานี้เราก็เกิดอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราไม่เกิดอยู่เรื่อยๆ เราก็อยู่ไม่ได้ การเกิดนี้มีทั้งรูปธรรม และนามธรรม

ในกรณีนี้ การเกิดทางนามธรรมกลับเห็นง่าย คือ การเกิดทางจิตใจ ซึ่งเราก็พูดกันอยู่เสมอ เช่นเกิดความสุข เกิดความสดชื่น เกิดปีติ เกิดความเบิกบานใจ เกิดเมตตา เกิดศรัทธา เกิดทั้งนั้น

ที่เราเป็นอยู่นี้ เดียวก็เกิดอันโน้น เดียวก็เกิดอันนี้ คือเกิดกุศลหรืออกุศลในใจ ในทางไม่ดีก็เกิดความโกรธ เกิดความเกลียด เกิดความกลัว อย่างนี้ไม่ดี เรียกว่าเกิดอกุศล เมื่อถึงวันเกิดก็เลยเป็นเครื่องเตือนใจสำหรับชาวพุทธว่าให้เกิดดี ๆ นะ คือเกิดกุศลในใจ เราก็มาตั้งใจทำใจให้เกิดความสุข เกิดปีติ เกิดศรัทธา เกิดเมตตา เกิดความสดชื่น เกิดความอิมใจ เกิดความแจ่มใส เกิดความเบิกบานใจ ถ้าเกิดอย่างนี้เรื่อยๆ ต่อไปก็จะมีความสุข และความเจริญอย่างแน่นอน

ฉะนั้นวิธีดำเนินชีวิตอย่างหนึ่งก็คือ เกิดให้ดี โดยทำใจของเราให้เกิดกุศล และการเกิดที่ประเสริฐสุดก็คือ การเกิดของกุศลนี้แหละ เมื่อใดใจเกิดกุศล จะเป็นด้าน

ความรู้สึกที่สบาย ผ่องใส เิบอิม เบิกบานใจก็ตาม เป็น
คุณธรรม เช่น เมตตา ไมตรีก็ตาม หรือเป็นความคิดที่ดี
ว่าจะทำโน่นทำนี่ ที่เป็นการสร้างสรรค์ ช่วยเหลือกัน
ร่วมมือกัน เอื้อเฟื้อกันก็ตาม เกิดอย่างนี้แล้วมีแต่ดีทั้งนั้น

นี่แหละคือวันเกิดที่ว่ามีความหมายเป็นการเริ่ม
ต้นที่ดี เมื่อเกิดอย่างนี้แล้วต่อไปก็ออกสู่การกระทำ มี
การปฏิบัติที่ดีไปหมด

เราสร้างวาสนา แล้ววาสนาก็สร้างเรา

ถ้าใจของเราเกิดอย่างนี้บ่อยๆ จิตก็จะคุ่นเป็น
นิสัย คือคนเรานี่ อยู่ด้วยความเคยชินเป็นส่วนใหญ่ เรา
ไม่ค่อยรู้ตัวหรอกว่า ที่เราอยู่กันนี้เราทำอะไรๆ ไปตาม
ความเคยชิน ไม่ว่าจะพบกับใคร จะเดินอย่างไร เวลา
เหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เราจะตอบสนองอย่างไร ฯลฯ
เรามักจะทำตามความเคยชิน

ทีนี้ก่อนจะมีความเคยชินก็ต้องมีการสั่งสมขึ้นมา คือทำบ่อยๆ บ่อยจนทำได้โดยไม่รู้ตัว แต่ทีนี้ท่านเตือนว่าถ้าเราปล่อยไปอย่างนี้ มันจะเคยชินแบบไม่แน่นอนว่าจะร้ายหรือจะดี และเราก็จะไม่เป็นตัวของตัวเอง ท่านก็เลยบอกว่ให้มีเจตนาตั้งใจสร้าง ความเคยชินที่ดี

ความเคยชินที่เกิดขึ้นนี้ท่านเรียกว่า “*วาสนา*” ซึ่งเป็นความหมายที่แท้และดั้งเดิม ไม่ใช่ความหมายในภาษาไทยที่เพี้ยนไป *วาสนา* ก็คือความเคยชิน ตั้งแต่ของจิตใจ ตลอดจนการแสดงออกที่กลายเป็นลักษณะประจำตัว ใครมีความเคยชินอย่างไร ก็เป็น*วาสนา*ของคนนั้นอย่างนั้น และเขาก็จะทำอะไรๆ ไปตาม*วาสนา*ของเขา หรือ*วาสนา*ก็จะพาเขาไปให้ทำอย่างนั้นๆ

เวลาพบเห็นอะไร ใครสั่งสมจิตใจชอบมาทางไหน ก็ไปทางนั้น เช่น มีของเลือก ๒-๓ อย่าง คนไหนชอบสิ่งไหนก็จะหันเข้าหาแต่สิ่งนั้น แม้แต่ไปตลาดไปร้านค้า ไปที่นั่นมีร้านค้าหลายอย่าง อาจจะเป็นห้างสรรพสินค้า

เดินไปด้วยกัน คนหนึ่งชอบหนังสือก็ไปเข้าร้านหนังสือ
อีกคนไปเข้าร้านขายของเครื่องใช้ เครื่องครัว เป็นต้น
แต่อีกคนหนึ่งไปเข้าร้านขายของฟุ่มเฟือย

อย่างนี้แหละเรียกว่าวาสนาพาให้ไป คือใครสิ่ง
สมมาอย่างไรก็ไปตามนั้น และวาสนานี้แหละจะเป็นตัว
การที่ทำให้ชีวิตของเราผันแปรไปตามมัน พระท่านมอง
วาสนาอย่างนี้

เพราะฉะนั้น วาสนาจึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ทำให้เราเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ โดยไม่รู้ตัว ท่านก็เลย
บอกให้เรามาตั้งใจสร้างวาสนาให้ดี เพราะวาสนานั้น
สร้างได้

คนไทยเราชอบพูดว่าวาสนานี้แข่งกันไม่ได้ แต่
พระบอกว่าให้แก้ไขวาสนา ให้เราปรับปรุงวาสนา
เพราะมันอยู่ที่ตัวเรา ที่สร้างมันขึ้นมา แต่การแก้ไขอาจ
จะยากสักหน่อย เพราะความเคยชินนี้แก้ยากมาก แต่แก้
ได้ปรับปรุงได้ ถ้าเราทำ ก็จะมีผลดีต่อชีวิตอย่างมากมาย

ขอให้จำไว้เป็นคติประจำใจเลยว่า “วาทนามีไว้
แก้ไข ไม่ใช่มีไว้แข่งขัน”

ถ้าคิดเป็น ก็พลิกวาทนาได้

บางคนเกิดมาจน บอกว่าตนมีวาทนาไม่ดี หรือ
บางทีบอกว่า เราไม่มีวาทนา พูดอย่างนี้ยังไม่ถูก คนจน
วาทนาดีก็มี วาทนาไม่ดีก็มี คนมีก็อับวาทนาได้

ถ้าเกิดมาจนแล้ว มัวแต่หดหู่ ระวัง ห่อเหี่ยว ใจ
แต่ขุ่นมัว เศร้าหมอง คิดอย่างนี้อยู่เรื่อย ก็แน่นอนละว่า
วาทนาไม่ดี เพราะคิดเคยชินในทางไม่ดี จนความท้อแท้
อ่อนแอกลายเป็นลักษณะประจำตัว

แต่ถ้าเกิดมาจนแล้วคิดถูกทางว่า ก็ดีนี่ เราเกิดมา
จนนี้แหละเจอแบบฝึกหัดมาก พระท่านว่าคนนี้เป็นสัตว์
พิเศษ จะประเสริฐได้ด้วยการศึกษา เพราะเราจน เราจึงมี
เรื่องยากลำบากที่จะต้องทำ มีปัญหาให้ต้องคิดและ
เพียรพยายามแก้ไขมาก นี่แหละคือได้ทำแบบฝึกหัดมาก

เมื่อเราทำแบบฝึกหัดมาก เราก็จะยิ่งพัฒนามาก ได้พัฒนาทักษะให้ทำอะไรได้ชำนาญ พัฒนาจิตใจ ให้เข้มแข็งอดทน มีความเพียรพยายามใจสู้ จะฝึกสติ ฝึกสมาธิก็ได้ทั้งนั้น และที่สำคัญยอดเยี่ยม คือ ได้ฝึก ปัญญา ในการคิดหาทางแก้ไขปัญหา

คนที่เกิดมาร่ำรวยมั่งมี ถ้าไม่รู้จักคิด ไม่หาแบบ ฝึกหัดมาทำ มัวแต่หลงเพลิดเพลินในความสนุกสนาน นั้นแหละจะเป็นวาสนาไม่ดี ต่อไปจะกลายเป็นคนอ่อนแอ ทำอะไรไม่เป็น ปัญญาก็ไม่พัฒนา กลายเป็นคนเสียเปรียบ

เพราะฉะนั้น ใครจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบ จะดู ที่ฐานะข้างนอก ว่ารวยว่าจนเป็นต้น ยังไม่แน่ คนที่รู้จัก คิด คิดเป็น คิดถูกต้อง สามารถพลิกความเสียเปรียบ เป็นความได้เปรียบ แต่คนที่คิดผิด กลับพลิกความได้ เปรียบเป็นความเสียเปรียบ และทำวาสนาให้ตกต่ำไปเลย

จึงต้องจำไว้ให้แน่นว่า ไม่มีใครเสียเปรียบหรือได้เปรียบอย่างสัมบูรณ์ ถ้าคิดเป็น ก็พลิกความเสียเปรียบให้เป็นความได้เปรียบได้ แต่อย่าเอาเปรียบกันเลย เรา มาสร้างวาสนากันให้ดี จะดีกว่า

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์นั้นเป็นผู้ที่พ้นจากอำนาจของวาสนา พระพุทธเจ้าทรงละกิเลสพร้อมทั้งวาสนาได้หมด หมายความว่า พระองค์ไม่อยู่ใต้อำนาจความเคยชิน แต่อยู่ด้วยสติปัญญา

มาสร้างวาสนาดี ๆ ที่จะมีความสุข

ที่นี้เรื่องของคนสามัญก็คือ พยายามแก้ไขวาสนาที่ไม่ดี และปรับปรุงสร้างวาสนาให้เป็นไปในทางที่ดี คือ การที่เราตั้งใจทำจิตใจให้เกิดเป็นกุศลอยู่เสมอ

จิตใจของเราจะไปตามที่มันเคยชิน อย่างคนที่เคยชินในการปรุงแต่งไม่ดี ไปนั่งไหนเดี๋ยวก็ไปเก็บเอาอารมณ์ที่ผ่านมา ที่กระทบกระทั่งทางตา ทางหู ทาง

จมุม ทางล้น แล้วนำมาครุ่นคิด กระทบกระทั่งตัวเอง ทำให้ไม่สบาย ทีนี้ถ้าเรารู้ตัวมีสติก็ยิ่งได้ ถ้าคิดอะไรไม่ดีขึ้นมา ก็หยุด แล้วเอาสติไปจับ คือไปนี้กระลึกเอาสิ่งที่ดีขึ้นมา ระลึกขึ้นมาแล้วทำจิตใจให้สบาย ประจักษ์ในทางที่ดี ต่อไปจิตก็จะเคย พอไปนั่งเฝ้าอยู่เฉยๆ จิตก็จะสบายนึกถึงเรื่องที่ดีๆ แล้วก็มีความสุข

คนเรานี้สร้างความสุขได้ สร้างวาสนาให้แก่ตัวเองได้ สร้างวิถีชีวิตได้ ด้วยการกระทำอย่างที่ว่ามานี้ คือให้มีการเกิดบ่อยๆ ของสิ่งที่ดีงาม เพราะฉะนั้น การเกิดจึงเป็นนิमित หมายความว่าให้ชาวพุทธได้คิดหรือได้ประโยชน์จากวันเกิด

ถ้าญาติโยมนำวิธีปฏิบัติทางพระไปใช้จริงๆ วันเกิดจะมีประโยชน์แน่นอน จะเป็นบุญเป็นกุศล ทำให้เกิดความเจริญอกงาม อย่างน้อยก็เตือนตนเองว่าเราจะให้เกิดแต่กุศลนะ เราจะไม่ยอมให้เกิดอกุศล เช่น ใจที่ขุนมัวเศร้าหมองเราไม่เอาทั้งนั้น

จิตใจที่ดี ต้องเกิดห้าอย่างนี้เป็นประจำ

เพราะฉะนั้นจึงมีหลักที่แสดงพัฒนาการของจิตใจว่า จิตใจของชาวพุทธ หรือจิตใจที่ดี ต้องมีคุณสมบัติ ๕ อย่าง คือ

๑. มีปราโมทย์ ความร่าเริงเบิกบานใจ
๒. มีปีติ ความอิมใจ
๓. มีปีสัสทธิ ความสงบเย็นผ่อนคลาย สบายใจ
๔. มีสุข ความคล่องใจ โปร่งใจ ไม่มีอะไรมาบีบคั้นหรือระคายเคือง
๕. มีสมาธิ ความมีใจแน่วแน่ สงบ มั่นคง ไม่หวั่นไหว ไม่ถูกอารมณ์ต่างๆ มารบกวน

ถ้าทำใจให้มีคุณสมบัติ ๕ อย่างนี้ได้ ก็จะเป็นจิตใจที่เจริญงอกงามในธรรม สภาวะจิต & ประการนี้โปรดจำไว้เลยว่าให้มีเป็นประจำ พระพุทธเจ้าตรัสบ่อยๆ ว่า เมื่อปฏิบัติธรรมถูกต้องแล้ว พิสูจน์ได้อย่างหนึ่งคือเกิดสภาพจิต & ประการนี้ ถ้าใครไม่เกิดแสดงว่าการปฏิบัติ

ยังไม่ก้าวหน้า คือต้องมี ๑. ปราโมทย์ ๒. ปีติ ๓. ปัสสัทธิ
๔. สุข ๕. สมาธิ

พอห้าตัวนี้มาแล้วปัญญาที่จะส่องใส แล้วจะคิด
จะทำอะไรก็จะเดินหน้าไป ตลอดจนการปฏิบัติธรรมก็
จะก้าวไปสู่โพธิญาณได้ด้วยดี

เพราะฉะนั้น ในวันเกิดก็ขอให้ได้อย่างน้อย ๒
ประการนี้ คือ เริ่มต้นดี และให้เกิดสิ่งที่ดี ก็คุ้มเลย ชีวิต
จะเจริญงอกงามมีความสุขแน่นอน

เกิด คือ เชื่อมต่อที่กำเนิด กับความงอกงามต่อไป

เรื่องวันเกิดนี้พูดได้หลายอย่างหลายแง่ เพราะมี
ความหมายมากมาย ความหมายอีกอย่างหนึ่งของการ
เกิด ก็คือเป็นจุดเชื่อมต่อ ไม่ใช่ว่าเกิดมานี่คือการเริ่มต้น
ใหม่โดยไม่มีอะไรมาก่อน แต่การเกิดนี้เป็นจุดเชื่อมต่อ
และถ้าใช้เป็น จุดเชื่อมก็ทำให้เราได้ประโยชน์มากมาย
เชื่อมต่ออะไร

เชื่อมเรา กับคุณพ่อ-คุณแม่

๑. การเกิดเป็นตัวเชื่อมต่อตัวเราผู้เกิด กับท่านผู้ให้กำเนิด เพราะฉะนั้น ทันทีที่ใครคนใดคนหนึ่งเกิดนั้น อีกคนหนึ่งก็เกิดด้วย คือพอลูกเกิดก็เกิดพ่อแม่ด้วย คนที่ยังไม่ได้เป็นพ่อแม่ พอมีลูกเกิดนั้น ตัวเองก็เกิดเป็นพ่อแม่เป็นแม่ทันที เพราะฉะนั้นวันเกิดของเรา จึงเป็นวันเกิดของคุณพ่อคุณแม่ด้วย

ด้วยเหตุนี้ วันเกิดนี้ในแง่หนึ่งจึงเป็นวันที่ระลึกถึงบิดามารดา และจะเป็นตัวเชื่อมให้เรามีความผูกพันกับท่านผู้ให้กำเนิด แล้วก็จะมีความสุขร่วมกัน

อย่างเช่นลูกเมื่อถึงวันเกิด ก็นึกถึงคุณพ่อ-คุณแม่ และทำอะไร ที่จะทำให้ระลึกถึงกัน และมีความสุขร่วมกัน

จากคุณพ่อ-คุณแม่ ก็โยงไปหาคนอื่นอีก เช่น พี่น้อง ปู่ย่าตายาย คนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสัมพันธ์กันไปหมด นี่คือการเกิดเป็นตัวต่อและเชื่อม

ยี่ ยี่ วิวหเต รตติ ตทูนนตสฺส ชีวิตํ

วันคืนล่วงไป ชีวิตของคนก็พร้อมลงไป จากประโยชน์ที่จะทำ

(๒๖/๓๕๙)

เชื่อมฐานวัฒนธรรมไทย กับความเจริญที่จะก้าวหน้าต่อไป

๒. การเกิดนี้เชื่อมไปถึงพื้นฐานของเรา เช่น เมื่อเราเกิดเป็นคนไทย ชีวิตของเราที่เป็นพื้นเดิม ก็มีรากฐานคือวัฒนธรรมไทย เราเกิดมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมนี้ วัฒนธรรมไทยก็หล่อหลอมชีวิตของเรา เราจะต้องรู้จักเอาประโยชน์จากวัฒนธรรมไทย

ต่อจากพื้นฐานนี้เราก็ก้าวไปข้างหน้า และพบวัฒนธรรมภายนอก ตลอดจนพบความเจริญอะไรต่างๆ ถ้าเราใช้เป็น เราก้จะได้ประโยชน์ทั้งสองด้าน คือ

ก) เราจะมีพื้นฐานของเราที่มั่นคง ให้การเกิดเป็นตัวที่ยึดพื้นฐานของเราไว้ได้ด้วย รากฐานทางวัฒนธรรมที่เราไม่ละทิ้ง แต่เราเอาส่วนที่ดีมาสร้างตัวให้เป็นพื้นฐานที่มั่นคง

ข) สิ่งใหม่ๆ เราก้ก้าวไปรับ ไปทำ ก้าวไปสร้างสรรค์

ถ้าเราได้ทั้งสองด้านนี้ เราจะมีความเจริญออกมา คือ ทั้งมีพื้นฐานที่ดี และสามารถก้าวไปข้างหน้าได้

อย่างมั่นคง หมายความว่าไม่ให้ขาดทั้งสองด้าน ทั้ง
พื้นฐานเดิม ที่เป็นรากฐานเก่า และทั้งด้านใหม่ที่จะก้าว
ไปข้างหน้า คนที่จะเจริญงอกงามต้องได้ทั้งสองด้านนี้
จึงจะมีการพัฒนาที่สมบูรณ์

นี่ถึงวันเกิด ช่วยให้มีไม่หลงเตลิดออกจากธรรมชาติ

เชื่อมบุคคลในสังคม กับชีวิตในธรรมชาติ

๓. การเกิดเป็นตัวเชื่อมต่อคนและสังคม กับธรรม
ชาติ คนเราที่เกิดมานี้ ตัวแท้ๆ ยังไม่มีอะไรก็เป็นชีวิต
เท่านั้น ชีวิตนี้เป็นธรรมชาติ ชีวิตนี้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ
เกิดจากธรรมชาติ เป็นไปตามธรรมชาติ เนื้อตัวชีวิตของ
เราเป็นธรรมชาติ

เมื่อเกิดมาแล้ว เราจึงเริ่มมีฐานะใหม่ คือสถานะ
ในทางสังคม คือเป็นบุคคล เราก็จะเป็นบุคคลในสังคม

เป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่ เป็นพี่ของคนนั้น เป็นน้องของ
คนนี้ แล้วก็ก้าวเข้าไปในสังคมโดยมีฐานะต่างๆ

บางที่เราก้าวเข้าไปในฐานะที่สอง คือเป็นบุคคล
ในสังคม จนลืมนฐานะที่หนึ่ง คือ ความเป็นชีวิตที่อยู่ใน
ธรรมชาติ เรานึกถึงแต่ความเป็นบุคคลที่ไปเที่ยวมีบทบาท
บาทนั้นนี่ๆ จนลืมนตัวเอง

ทางพระท่านเตือนเสมอว่า อย่าลืมนสถานะเดิมแท้
ที่เป็นพื้นฐานของเราว่าชีวิตเป็นธรรมชาติ คนใดที่ได้ทั้ง
สองด้าน คนนั้นจึงจะมีชีวิตที่เจริญงอกงามสมบูรณ์

แต่คนเรานี้จำนวนมากมักจะลืมนด้านชีวิต และได้
แค่ด้านบุคคล คือนึกถึงแต่ด้านการอยู่ร่วมสังคม นึกถึง
การที่จะมีฐานะอย่างนั้นอย่างนี้ จนลืมนชีวิตที่เป็น
พื้นฐาน

แม้แต่การกินอาหาร ถ้าเราลืมนพื้นฐานด้านชีวิต
เสียแล้วเราก็จะพลาด ถ้าเรามัวนึกถึงในแง่การเป็น
บุคคลในสังคม เวลารับประทานอาหารเราก็นึกไปในแง่

ว่า เรามีฐานะอะไร ควรจะกินอะไรให้สมฐานะ ดีไม่ดีก็ไปตามค่านิยมให้โก้ให้เก๋ เป็นต้น

แต่ถ้าเรานึกถึงในแง่ของชีวิต ก็คิดเพียงว่า การกินอาหารนั้นเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ให้ชีวิตดำเนินไปได้ ต้องกินให้สุขภาพดีนะ อย่ากินให้เป็นโทษต่อร่างกาย อาหารแค่ไหนพอดีแก่ความต้องการของร่างกาย อาหารประเภทไหนมีคุณภาพ เป็นประโยชน์ต่อชีวิต เราก็กินอย่างนั้นแค่นั้น

ถ้าเราไม่ลืมหูลืมตาของชีวิตในด้านธรรมชาติ เราจะรักษาตัวแท้ของชีวิตไว้ได้ ส่วนที่เหลือในด้านความเป็นบุคคล ก็เป็นเพียงตัวประกอบ แต่ปัจจุบันนี้เรามักจะเอาความเป็นบุคคลเป็นหลัก จนกระทั่งลืมหูลืมตาความเป็นชีวิตไป ทำให้ด้านธรรมชาติสูญเสีย เพราะฉะนั้นจึงทำให้เรามีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์

วันเกิดนี่จึงเป็นเครื่องเตือนใจ โดยเป็นตัวเชื่อมว่า โดยเนื้อแท้ นั้น ฐานของเราเป็นธรรมชาตินะ อย่าลืมหูลืมตา

ส่วนที่เป็นธรรมชาติด้านนี้ ส่วนด้านที่เป็นบุคคลเราก็ทำให้ดี ให้ได้ผล ให้สองด้านมาประสานกลมกลืนกัน ทั้งด้านชีวิตที่เป็นธรรมชาติ และด้านเป็นบุคคลที่อยู่ในสังคม ถ้าอย่างนี้แล้วชีวิตก็จะสมบูรณ์ มีชีวิตอยู่ไปนานเท่าไรๆ ก็อย่าลืมหลักการข้อนี้

วันเกิด ทำให้ไม่ลืมที่จะหวนกลับมาพัฒนาชีวิต ที่เป็นตัวของเรา

อีกอย่างหนึ่ง การมองตัวเองให้ถึงธรรมชาติที่เป็นชีวิตนี้ เราจะได้กำไร คือ หลักการของพระศาสนา จะมาเสริมให้เราพัฒนาตัวชีวิตที่แท้ ไม่ใช่พัฒนาแต่สิ่งภายนอกอย่างเดียว

บางที่เราลืมไป มัวแต่แสวงหาอะไรๆ ที่เป็นของภายนอก ที่พระท่านบอกว่าเป็นของนอกกาย จนพระรุ้งพระรัง เสร็จแล้วสิ่งเหล่านี้ก็กลับมาทักท้วงให้แก้ตนเอง

ชีวิตในด้านที่แท้จริงนั้น เมื่อเราไม่ดื่มมันแล้วพระ
พุทธศาสนาก็เข้ามาได้ ท่านก็จะสอนให้พัฒนาชีวิตของ
เราว่า ชีวิตของเรานั้นนอกจากด้านการแสดงออกสัมพันธ์
กับโลกภายนอกแล้ว ลึกเข้าไปก็ยังมีด้านจิตใจ และอีก
ด้านหนึ่งคือ ปัญญา เราจะต้องมีความรู้เท่าทันชีวิตนี้
รู้เท่าทันโลก เป็นต้น ถึงตอนนี้ก็เข้ามาสู่ศีล สมาธิ
ปัญญา

เราจะต้องพัฒนาชีวิตของเรา ให้ชีวิตที่เกิดมา
แล้วนี้ได้เข้าถึงสิ่งที่ดีที่ประเสริฐของมัน ไม่ใช่ดีแต่ภาย
นอกอย่างเดียว ความเจริญงอกงามของชีวิตที่แท้ จน
กระทั่งเป็นพระอรหันต์ อะไรต่างๆ ได้ ก็อยู่ตรงนี้แหละ
คือพัฒนาชีวิตของเราที่เป็นตัวของตัวเอง ที่เกิดมาแล้ว
ชาติหนึ่งนี้ให้ได้สิ่งที่ดีที่สุด ให้เจริญในศีล สมาธิ
ปัญญาขึ้นไป จนกระทั่งได้บรรลุ วิมุตติ วิสุทธิ สันติ
และอิสรภาพที่แท้จริง จนถึงนิพพาน อันนี้เป็นเรื่องยึด

ยาว คงจะไม่บรรยาย แต่เป็นแง่หนึ่งของการที่จะได้คิด
จากวันเกิด

รวมแล้ว วันเกิดนี้ ถ้ามองให้ดีก็มีคติเตือนใจให้ได้
ความหมายมากมายหลายอย่าง แต่สาระสำคัญก็คือ
เป็นจุดเชื่อมต่อกันว่า พอเชื่อมต่อกันแล้วเราจะต้องให้ได้ทั้ง
สองด้าน อย่าให้ขาดสักด้านหนึ่ง ไม่ใช่ว่าพอเชื่อมต่อกัน
แล้วก็ก้าวไปหาของใหม่ จนเลยไปลี้มเตลิดหลงทาง ไม่
เห็นฐานเก่า ถ้าได้ครบทั้งสองด้านอย่างนี้ ก็เป็นความ
สมบูรณ์ของชีวิตที่ครบถ้วนเต็มบริบูรณ์

โดยเฉพาะในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ เรามีเรื่อง
ภายนอกที่กระทบกระทั่งมาก ถ้าใครตั้งหลัก ทำชีวิต
ของตนเอง โดยเฉพาะภายในด้านจิตใจ และปัญญา ไม่ได้ดีแล้ว
จะหวั่นไหวและกระทบกระทั่งนอนมาก เพราะ
ฉะนั้นตอนนี้เราจะยังต้องมีความไม่ประมาท แล้วก็ต้อง
มาตั้งหลักทำตัวของเราเอง ทั้งทางจิตใจและปัญญาที่รู้
เท่าทัน ให้พร้อม ให้เข้มแข็ง

เกิดมาแล้ว ถ้าเลี้ยงไม่ดี จะเป็นคนที่ทุกข์ง่าย-สุขได้ยาก

ในโลกต่อไปนี้มีเรื่องราวอะไรต่างๆ เกิดขึ้นมาก คนที่อยู่ได้จะต้องมีความเข้มแข็ง เด็กสมัยปัจจุบันนี้ ในสังคมไทยเรา ชักจะเลี้ยงดูไปในทางที่ทำให้อ่อนแอ

คนที่อ่อนแอก็就会有ความสุขตามแบบของคนอ่อนแอ ความสุขของคนอ่อนแอ นั้นเปราะบาง แตกสลายง่าย และความสุขอย่างนั้น ก็เปลี่ยนเป็นทุกข์ได้ง่าย ไม่ยั่งยืนมั่นคง

ส่วนคนที่เข้มแข็ง ก็จะมีความสุขที่เข้มแข็งด้วยความสุขที่เข้มแข็งก็มั่นคง และยากที่จะเปลี่ยนแปลง คือความสุขนั้นยากที่จะเปลี่ยนเป็นความทุกข์ แถมยังเจอความทุกข์น้อยๆ ก็ไม่หวั่นไม่กลัว จึงเป็นคนที่ทุกข์ได้ยาก และเป็นคนที่สุขได้ง่าย

เพราะฉะนั้น คนที่อยู่ในโลกต่อไปนี้ ต้องพัฒนาให้ดี ต้องเป็นคนที่สูงได้ง่าย ทุกข์ได้ยาก ถ้าพัฒนาไม่เป็น หรือไม่พัฒนา ก็จะเป็นคนที่สูงได้ยาก และทุกข์ได้ง่าย

เวลานี้เด็กยุคปัจจุบัน เราพยายามจะให้เขามีความสุข แต่เราไม่เลี้ยงดูเขาให้ดี เขาไม่พัฒนา ก็เลยกลายเป็นคนที่สูงได้ยาก ทุกข์ได้ง่าย ปรากฏว่าเป็นอย่างนี้กันมากแล้ว ทั้งๆ ที่มีอุปกรณ์บำรุงบำเรอให้มีความสุขมากมาย แต่เด็กยังเป็นคนทุกข์ได้ง่าย สูงได้ยาก

ถ้าอย่างนี้ ถึงจะมีอุปกรณ์บำรุงบำเรอ หรือเทคโนโลยีเจริญเท่าไร ก็ไม่ไหว แก่ทุกข์ไม่ได้ ฉะนั้นจะต้องพัฒนาข้างใน ให้เป็นคนที่มีความสุขของคนที่เข้มแข็ง เป็นคนที่สูงได้ง่าย ทุกข์ได้ยาก

แม้แต่ทุกท่านทุกคนก็เช่นเดียวกัน บทพิสูจน์ตัวเองอย่างหนึ่งก็คือ เราเกิดมานานแล้วนี้ เราสูงได้ง่ายขึ้นหรือไม่ ถ้าเรากลายเป็นคนที่สูงได้ยาก ทุกข์ง่ายขึ้น ก็แสดงว่า เราไม่เห็นจะเดินไม่ค่อยถูกทาง เพราะฉะนั้น

ต้องตรวจตราดูตัวเอง อยู่กันมานานๆ ต้องให้สุขได้ง่าย
ทุกซั่ได้ยากขึ้น

ถ้าเกิดแล้วพัฒนา ยิ่งเกิดมานาน ยิ่งสุขทุกสถาน

ตอนเกิดใหม่ๆ ยังเป็นเด็กนี่สุขได้ง่าย เจอะอะไรนิด
หน่อยก็หัวเราะแล้ว แต่พอโตขึ้นซั่สุขได้ยากขึ้น เพราะ
ฉะนั้น ต้องระวัง ท่านจึงให้ไม่ประมาท

ถ้านึกถึงวันเกิดให้ถูกต้อง จะต้องโยงมาสู่ความ
เจริญเติบโตหรือการพัฒนาที่ถูกต้อง คืออยู่นานไป ชีวิต
ยิ่งสมบูรณ์มากขึ้น โดยเฉพาะมีความสุขได้ง่าย จนมี
ความสุขประจำตัวประจำชีวิตไปเลย

รวมความว่า เมื่อพัฒนาตัวเราเองนี้ไป ก็เข้ามาสู่
หลักที่ว่า การเกิดนี้เป็นเครื่องเตือนใจเราให้ได้ทั้งสอง
ด้าน ก้าวไปข้างนอกแล้วอย่าลืมข้างในตัวเอง ต้อง
พัฒนาให้ทัน สร้างความเข้มแข็งที่จะอยู่ในภาวะภาย
นอกได้อย่างดีที่สุด

เมื่อพัฒนาภายใน ทั้งพัฒนาจิตใจ และพัฒนา
ปัญญาให้เข้มแข็ง ในที่สุดข้างนอกมาเท่าไรก็มีแต่ได้
คือได้ส่วนดีที่เป็นประโยชน์ และยิ่งมีความสุข

เป็นอันว่าวันเกิดนี้มีความหมายที่ดียิ่ง นำมา
เป็นคติแก่ตัวเรา โดยเฉพาะท่านเจ้าของวันเกิดจะได้
ประโยชน์มากมายหลายประการ

อาตมภาพขออนุโมทนา ท่านเจ้าของวันเกิด และ
โยมญาติมิตรทุกท่าน ที่จะเดินทางเข้าไปในปีใหม่ ๒๕๔๕
ร่วมกัน ขอให้ทุกท่านมีพลังกาย พลังใจ พลังปัญญา
พลังสามัคคีที่เข้มแข็ง พร้อมทั้งจะเดินหน้าก้าวไปให้
ประสบความสำเร็จ และความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป ให้ปีใหม่นี้
เป็นมงคลที่แท้จริง มงคลสมกับความหมายที่ว่า สิ่งที่น่า
มาซึ่งความสุขความเจริญ ก็ขอให้ปีใหม่ที่เป็นมงคลนั้น
นำความสุขความเจริญมาให้โยมญาติมิตรทุกท่าน

รัตนัตตะยานุภาวณะ รัตนัตตะยะเตชะสา ด้วย
เดชานุภาพคุณพระรัตนตรัย พร้อมทั้งบุญกุศลที่ได้

บำเพ็ญ ตั้งแต่จิตใจที่ดี เกิดมีศรัทธา เกิดเมตตาไมตรีจิต
เป็นต้นนี้ จงนำมาซึ่งความเกิดแห่งกุศลยิ่งขึ้นไป เช่น
เกิดความสุข เกิดความเอิบอímใจ ความร่าเริงเบิกบาน
ใจเป็นต้น ขอทุกท่านจงพร้อมด้วยจตุรพิธพรชัย มี
ความสำเร็จ ในสิ่งที่มุ่งมาดปรารถนา บังเกิดประโยชน์
สุข มีความมั่งคั่ง ร่มเย็นเป็นสุขในพระธรรมของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า โดยทั่วกันทุกท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ
ทั้งตลอดปีใหม่นี้ และตลอดไป เทอญ

อจเจนต์ิ กาลา ตรยนต์ิ รตติโย
วโยคณา อนุப்புพิ ชหนติ

กาลเวลาล่วงไป วันคืนผ่านพ้นไป
วัยก็หมดไปที่ละตอนๆ ตามลำดับ

(๑๕/๓๐๐)

อายุยืนอย่างมีคุณค่า*

มีพุทธพจน์แห่งหนึ่งในอังคุตตรนิกาย ตรัสไว้ว่า

“ธรรม ๕ ประการนี้ เป็นสิ่งที่คนปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ เป็นของหาได้ยากในโลก กล่าวคือ อายุ วรรณะ สุข ยศ สวรรค์”

“ธรรม ๕ ประการนี้ เราไม่กล่าวว่าจะพึงได้มาด้วยการอ่อนน้อม หรือด้วยความปรารถนา ถ้าการได้ธรรม ๕ ประการนี้ จะมีได้ด้วยการอ่อนน้อมหรือเพียงด้วยปรารถนาเอาแล้วไซ้ใครๆ ในโลกนี้จะพึงพลาดขาดอะไร”

* พิมพ์ครั้งแรกในหนังสือ ‘อายุวัฒนภคา’ แจกเนื่องในวันคล้ายวันเกิด ส.ศิริรักษ์ ครบรอบ ๕๐ ปี ครั้งที่ ๒ รวมอยู่ในหนังสือ ‘คำนิยามแบบพุทธ’ สำนักพิมพ์ เทียนวรรณ จัดพิมพ์ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ ในการพิมพ์ครั้งนี้ ได้ตัดข้อความที่เป็นเรื่องเฉพาะบุคคลออก

“อริยสาวกผู้ปรารถนาอายุ ไม่ควรอ่อนนวนหรือมัว
เพลิดเพลินกับอายุ เพราะเห็นแก่อายุนั้นเลย แต่อริยสาวกผู้
ปรารถนาอายุ พึงดำเนินตามข้อปฏิบัติที่เป็นไปเพื่ออายุ เพราะ
ข้อปฏิบัติอันเป็นไปเพื่ออายุ ที่ดำเนินตามแล้วนั้นแหละ จึงจะ
เป็นไปเพื่อการได้อายุ อริยสาวกนั้นก็จะเป็นผู้ได้อายุไม่ว่าจะ
เป็นของทิพย์หรือของมนุษย์”

“อริยสาวกผู้ปรารถนา วรรณะ สุข ยศ สวรรค์ ก็ไม่
ควรอ่อนนวนหรือมัวเพลิดเพลินกับวรรณะ สุข ยศ สวรรค์
เพราะเห็นแก่วรรณะ สุข ยศ สวรรค์นั้นเลย แต่อริยสาวกผู้
ปรารถนาวรรณะ สุข ยศ สวรรค์ พึงดำเนินข้อปฏิบัติที่เป็นไป
เพื่อวรรณะ สุข ยศ สวรรค์...”*

* อภ.ปญจก. ๒๒/๔๓/๕๑๕๓

อายุ: พลังขับเคลื่อนชีวิต

ความมีชีวิตยืนยาว

คำสำคัญที่พึงเน้นในโอกาสนี้ คือ 'อายุ' อายุนั้น ตามความหมายทั่วไป เช่นในพจนานุกรมไทย แปลว่า เวลาที่ดำรงชีวิตอยู่ เวลาชั่วชีวิต ช่วงเวลานับตั้งแต่เกิด หรือมีมาจนถึงเวลาที่กล่าวถึง พูดสั้นๆ ว่า ช่วงเวลาแห่งชีวิต หรือช่วงชีวิตนับแต่เกิดมา แต่อายุที่เป็นคำเดิมใน ภาษาบาลีมีความหมายลึกลงไปอีก หมายถึงเนื้อตัวของชีวิต หรือพลังที่เป็นแกนของชีวิต ก็ได้ คือ หมายถึงพลังที่ทำให้ชีวิตสืบต่อดำเนินไป หรือพลังที่ช่วยให้องค์ประกอบต่างๆ ของชีวิตเจริญงอกงามขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้ ในบาลีมากมายหลายแห่งอายุจึงหมายถึงความมีชีวิตยืนยาว

หรือการเป็นอยู่สืบต่อไปได้ยาวนาน อย่างที่เรียกกันทั่วไปว่า 'อายุยืน' แม้คำว่าอายุในพุทธพจน์ที่ยกมากล่าวข้างต้น ก็มีความหมายตามนัยอย่างหลังที่ได้แสดงมานี้

อายุเป็นตัวนำ เป็นแกนเป็นพื้นฐานรองรับคุณสมบัติอย่างอื่น ๆ ทั้งหมด เพราะเหตุว่า ต่อเมื่อยังทรงอายุคือมีชีวิตเป็นไปอยู่ คุณสมบัตินี้ เช่น วรรณะ สุข ยศ และความไร้โรค เป็นต้น จึงจะมีได้และจึงจะบังเกิดประโยชน์แก่ผู้นั้นได้ ฉะนั้น อายุคือพลังขับเคลื่อนชีวิตและความมีชีวิตยืนยาว จึงเป็นธรรมสำคัญที่คนทั่วไปปรารถนา

ข้อปฏิบัติเพื่อให้มีอายุยืน

ข้อปฏิบัติที่จะทำให้มีอายุยืน หรือเรียกอย่าง
สำนวนบาลีว่า ปฏิปทาอันเป็นไปเพื่อการได้อายุนั้น
แยกได้เป็น ๒ ด้าน คือ ด้านร่างกายหรือฝ่ายรูปธรรม
กับด้านจิตใจหรือฝ่ายนามธรรม

ทางด้านรูปธรรม อายุย่อมอาศัยความมีร่างกาย
สมบูรณ์แข็งแรงมีสุขภาพดี ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน หรือ
มีโรคเบาบาง การรู้จักบำรุงร่างกายอย่างมิใช่ประนเปรอ
การระวังรักษาสุขภาพ การป้องกันและบำบัดโรค การรู้
จักบริโภคน้ำปัจจัยสี่และปฏิบัติต่อสิ่งแวดล้อมด้วยใช้
ปัญญาอย่างที่เรียกว่ามี *โยนิโสมนสิการ*

ในทางพระพุทธศาสนา ท่านมองเห็นความสำคัญ
ของการรักษาสุขภาพทางกายเพื่อดำรงอายุไว้ โดยถือว่าเป็น
ส่วนประกอบอย่างหนึ่งของชีวิตที่ดีในระดับทิฏฐุ-

ธัมมิกัตถะ คือ ประโยชน์ปัจจุบัน ดังตัวอย่างพุทธโอวาท
ที่ประทานแก่พระเจ้าแผ่นดินแคว้นโกศล

เรื่องมีว่า พระเจ้าปเสนทิโกศลมักเสวยกระยาหาร
มาก เมื่อไปเฝ้าพระพุทธเจ้า จึงประทับนั่งอืดอาด ทั้ง
พระวรกายก็อู้ยอ้าย พระพุทธเจ้าทรงประสงค์จะอนุเคราะห์
จึงตรัสแนะนำด้วยพุทธโอวาทคาถาหนึ่ง ซึ่งแปลเป็นไทย
ได้ความว่า

“คนที่มัวสติดู้อยู่ตลอดเวลา รู้จักประมาณในการบริโภค
ย่อมมีเวทนาเบาบาง แก่ช้า ครองอายุอยู่ได้นาน”*

พระเจ้าโกศล ทรงให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งจำคาถา
นั้นไว้ และคอยกล่าวในเวลาเสวยทุกครั้ง เป็นเครื่อง
เตือนพระสติให้ทรงยับยั้งไม่เสวยเกินประมาณ ต่อมาไม่
นานนักก็ทรงมีพระวรกายกระปรี้กระเปร่า ทรงสามารถ
วิ่งจับม้าจับควายได้ มีพระดำรัสชื่นชมพระมหากษัตริย์

* ส.ส. ๑๕/๓๖๕/๑๑๙, ๖.๖. ๖/๑๑๙

ของพระพุทธเจ้าว่า ได้ทรงอนุเคราะห์พระองค์ทั้งด้วย
ประโยชน์ที่มองเห็นและด้วยประโยชน์ที่เลยสายตา

พุทธดำรัสที่ตรัสย่ออยู่เสมอ ก็คือ คำแนะนำให้
บริโภคสิ่งต่างๆ ด้วยโยนิโสมนสิการ คือ รู้จักพิจารณา
กินใช้ด้วยคำนึงถึงคุณค่าที่แท้จริงของสิ่งนั้นๆ เพื่อให้พอ
ดีที่จะไม่เกิดโทษ แต่ให้เป็นคุณประโยชน์ เป็นเครื่องส่งเสริม
เสริมชีวิตที่ดีงาม เช่น กินอาหารมิใช่เพื่อเห็นแก่สนุก
สนานมัวเมา แต่เพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายให้เป็นอยู่ผาสุก
สามารถดำเนินชีวิตที่ดีงามประเสริฐได้ ใช้เสื้อผ้าเครื่อง
นุ่งห่ม ทืออยู่อาศัย เพื่อป้องกันและบรรเทาหนาวร้อน
ลมแดด คุ้มภัย พักผ่อน ใช้ชีวิตส่วนตัว เป็นต้น มิใช่เพื่อ
ฟุ้งเฟ้อแข่งขัน หรือเมาเกียรติเมายศอวดข่มใครๆ ผู้ใด
คุมตนให้ปฏิบัติได้ตามที่ปัญญาบอกอย่างนี้ ท่านเรียกว่า
มีนิสสรณปัญญา คือ มีปัญญาที่ทำให้ชีวิตให้เป็นอิสระ
หรือมีปัญญาพาไปสู่ความรอด หรือมีปัญญาสำหรับ
ปลดปล่อยตัวให้เป็นอิสระ ถ้าสามารถปลดปล่อยตัวให้

เป็นอิสระได้แล้ว ก็นับว่ามีความพร้อม หรือมีคุณสมบัติ
พื้นฐานที่จะไปช่วยปลดปล่อยผู้อื่นต่อไปได้อย่างดี เมื่อ
ชีวิตเป็นอิสระปลดปล่อยไปร่ง ปราศจากสิ่งบีบคั้น ก็ย่อม
เกื้อกูลแก่การที่อายุจะดำรงอยู่ได้ยืนนาน

น มียยมานัน ฅนมนุเวติ กิณุจิ

เมื่อตาย ทรัพย์สักกนิตก็ติดตามไปไม่ได้

(๑๓/๔๕๑)

ธรรมที่ช่วยให้อายุยืน

พุทธพจน์อีกแห่งหนึ่ง แสดงข้อปฏิบัติที่เกื้อกูลแก่อายุ เรียกว่า *อายุสสະ* หรือ*อายุวัฒนธรรม* คือ ธรรมที่ช่วยให้อายุยืนมี ๕* ประการ คือ

๑. *สัปปายการี* สร้างสัปปายะ คือทำอะไรๆ ให้เป็นที่สบายเกื้อกูลแก่สุขภาพ
๒. *สัปปายะ มัตตัญญู* แม้ในสิ่งที่สบายนั้น ก็รู้จักประมาณ ทำแต่พอดี
๓. *ปริณตโกซี* บริโภคสิ่งที่ย่อยง่าย (เช่น เคี้ยวให้ละเอียด)
๔. *กาลจารี* ประพฤติตนให้เหมาะสมในเรื่องเวลา เช่น รู้จักเวลา ทำถูกเวลา ทำเป็นเวลา

* อภ.ปญจก. ๒๒/๑๒๕-๖/๑๖๓

ทำพอเหมาะแก่เวลา

๕. พรหมจรรย์ รู้จักถือพรหมจรรย์ตามควร

แม้ว่าการบริหาร คือ ปฏิบัติตนในด้านกายจะเป็นสิ่งสำคัญ แต่กายก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิต ชีวิตนั้นประกอบด้วยรูปและนาม ต้องมีทั้งกายและจิต จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ และกายกับจิตนั้นย่อมสัมพันธ์ต้องอาศัยกันส่งผลถึงกัน ในการที่จะมีอายุยืน นอกจากระวังรักษาและบำรุงกายแล้ว ก็จะต้องมีข้อปฏิบัติทางจิตใจด้วย คือจะต้องรู้จักระวังรักษาบำรุงจิตใจของตน เครื่องระวังรักษาบำรุงจิตใจก็คือคุณธรรม การฝึกอบรมจิตใจและเจริญปัญญา

ในบรรดาคุณธรรมที่เกื้อกูลแก่อายุนั้น ข้อที่มีผลมากโดยตรงได้แก่ เมตตาและกรุณา คือ ความรัก ความปรารถนาดี มีไมตรี คือช่วยเหลือเกื้อกูล ปราศจากพยาบาทความคิดร้ายผูกใจเจ็บแค้น ดำรงในอหิงสา คือ ปราศจากวิหิงสา ไม่ข่มเหงเบียดเบียนผู้อื่น ไม่คิดร้ายมุ่งทำลาย

ตั้งพุทธพจน์ว่า

“การที่บุคคลละปาณาติบาต เว้นขาดจากการทำลายชีวิต วางกัณฑ์ วางคัสตรา มีความละเอียดต่อบาป ประกอบด้วยเมตตา ใฝ่ใจช่วยเหลือเกื้อกูลแก่ปวงสัตว์ นี่คือข้อปฏิบัติที่เป็นไปเพื่อความมีอายุยืน”*

ความรัก เมตตา ความมีไมตรี ย่อมส่งเสริมความมีอายุยืนทั้งแก่ตนเอง และแก่ผู้อื่น สำหรับตนเองเมื่อมีเมตตา จิตใจก็ผ่องใส สดชื่นเบิกบาน ระบบต่างๆ ในร่างกายก็ไม่ตึงเครียด ทำงานคล่องแคล่วเบาสบาย ช่วยให้มีความสุขภาพดี เมื่อต่างคนต่างก็รักใคร่ ไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้ายกัน ต่างก็มีชีวิตอยู่ได้ยาวนาน เท่ากับช่วยเหลือกันให้อายุยืนไปด้วยกัน

ยิ่งกว่านั้น เมื่อมีเมตตากรุณา หันมาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อุดหนุนส่งเสริมกัน คนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือก็มีคนช่วยเหลือ เช่น คนที่ขาดแคลนก็ได้รับการแบ่งปัน

* ม.อ. ๑๔/๕๕๓/๓๗๗-๘ คล้าย ที.ป.๖. ๑๑/๑๓๖/๑๖๔

ด้วยการให้อาหารและปัจจัยยังชีพอย่างอื่นๆ เมื่อคนขัดสน
ยากไร้ อ่อนแอ ได้รับอาหารและปัจจัยยังชีพทำให้เป็น
อยู่ได้หรือกลายเป็นคนแข็งแรง ก็เท่ากับได้รับการต่ออายุ
ให้ยืนยาวหรือทำอายุให้มั่นคง เมื่อพระภิกษุผู้เว้นจาก
การประกอบศิลปวิทยาเพื่อหาเลี้ยงชีพ เพราะทำหน้าที่
ดำรงและสืบทอดธรรมในหมู่มนุษย์ ได้รับการอุดหนุน
ด้วยปัจจัยสี่ มีภัตตาหารเป็นต้น ก็เท่ากับได้รับการถวาย
อายุให้สามารถบำเพ็ญกิจของผู้ดำรงและสืบทอดธรรม
อยู่ได้ต่อไป

ส่วนทางฝ่ายผู้ให้หรือผู้บำรุงอุดหนุนนั้น ก็ชื่อว่า
ได้ประกอบกุศลธรรม ซึ่งก่อให้เกิดความปิติยินดี และ
ความมีจิตใจเบิกบาน ผ่องใส เป็นพลังส่งเสริมอายุ
สามารถช่วยหนุนให้มีอายุยืนยาวได้ เมื่อให้อายุแก่ผู้อื่น
แล้ว ตนเองก็เป็นผู้ได้อายุด้วยเช่นเดียวกัน

พุทธพจน์ที่แสดงอานิสงส์เช่นนี้มีหลายแห่ง
เป็นต้นว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ผู้ให้ เมื่อให้อาหาร ชื่อว่าให้ฐานะ ๕
ประการแก่ผู้รับ คือ ให้อายุ ให้วรรณะ สุข พละ และปฏิภาณ
ครั้นให้อายุแล้วก็เป็นผู้มีส่วนได้อายุด้วย”*

เมื่อคนทั่วไปหรือคนส่วนใหญ่ มีไมตรีจิต รักใคร่
ปรารถนาดีต่อกัน กระแสจิตเมตตา ก็จะแผ่เอิบอาบซึม
ซ่านกระจายไปทั่วทั้งสังคม บันดาลให้เกิดความสงบสุข
รู้สึกร่มเย็นแผ่ปกคลุมอยู่ทั่วไป จะไปไหน ทำอะไร ก็ไม่
ต้องคอยเสียวสะดุ้ง หวาดระวาง ในสภาพเช่นนี้ ชีวิต
ด้านกายก็ปลอดภัย จิตใจก็มีสุขภาพสมบูรณ์ นับว่าเป็น
สภาพอุดมคติของสังคมที่ทางพระพุทธศาสนาจะชี้แนะ
ให้คนนึกถึง เพื่อกระตุ้นเตือนให้พากันประพฤติธรรม ซึ่ง
หากเป็นไปได้เช่นนี้ คนทั้งหลายก็ย่อมจะมีอายุยืนยาวทั่ว
กัน และจะยืนยาวยิ่งขึ้นไป* ได้ผลยิ่งกว่ายาอายุกำลัง หรือ
ยายืดขยายชีวิตอย่างที่เรียกว่า ยาอายุวัฒนะในฝ่ายวัตถุ

* อภ.ปณจก. ๒๒/๓๗/๔๔-๔๕; เทียบ อภ.จตุกก. ๒๑/๕๘/๘๓

* เช่น ที.ปา. ๑๑/๔๗/๘๐

ความมีอายุยืน มิได้เป็นตัวตัดสินคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต

อย่างไรก็ดี แม้ว่าความมีอายุยืนจะเป็นสภาพที่น่าปรารถนาอย่างยิ่ง แต่ในทางธรรม ท่านมิได้ถือว่าความมีอายุยืนนั้นเป็นตัวตัดสินคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต เครื่องตัดสินคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตนั้น อยู่ที่ว่า ระหว่างที่อายุยังทรงอยู่ ไม่ว่าจะสั้นหรือยาวก็ตาม บุคคลได้ใช้ชีวิตนั้นอย่างไร คือ ได้อาศัยชีวิตนั้นก่อกรรมชั่วร้ายเป็นโทษ หรือทำสิ่งที่ดีงามเป็นประโยชน์ พกพูนอกุศลธรรม หรือเจริญกุศลธรรม ปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามอำนาจของอวิชชาตัณหาหรือดำเนินชีวิตด้วยปัญญาและกรุณาชีวิตที่ออกงามด้วยกุศลธรรมอันวยประโยชน์สุขแก่ตนและผู้อื่น แม้จะสั้นก็ยังประเสริฐกว่าชีวิตที่ยืนยาว แต่เป็นที่สังสมอธรรมและแผ่ขยายความทุกข์

ดังตัวอย่างพุทธพจน์ในธรรมบทคาถาว่า

“ผู้ใดเกียจคร้าน หย่อนความเพียร ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ร้อยปีก็ไม่ดีอะไร ชีวิตของผู้มีความเพียรมั่นคง แม้เพียงวันเดียวก็ยังประเสริฐกว่า”

“ผู้ใดทรมานปัญญา ไม่มีสมาธิ ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ร้อยปี ก็ไม่ดีอะไร ชีวิตของคนมีปัญญา มีสมาธิ แม้เพียงวันเดียวก็ยังประเสริฐกว่า”

“ผู้ใดไม่เห็นอุดมธรรม ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ร้อยปีก็ไม่ดีอะไร ชีวิตของผู้เห็นอุดมธรรม แม้เพียงวันเดียวก็ยังประเสริฐกว่า”*

ชีวิตที่ไร้ธรรมเป็นโทษ ยิ่งอยู่นานก็ยิ่งมีโอกาส พอกพูนอกุศลให้หนาแน่น และแผ่ขยายทุกข์ภัยให้มากมายกว้างขวางยิ่งขึ้น

ส่วนชีวิตที่ขอบธรรมและบำเพ็ญคุณประโยชน์ แม้จะอยู่เพียงเวลาสั้นก็ยังมีคุณค่ามาก ดังที่เรียกว่าเป็นชีวิตอันประเสริฐ หากยิ่งอยู่ยาวนานมากขึ้น ก็ยิ่งเป็น

* พุ.ธ. ๒๕/๑๘/๒๙-๓๐

กำลังส่งเสริมธรรมให้เข้มแข็ง และสร้างสรรค์ประโยชน์
สุขให้พร้อมยิ่งขึ้นแก่พหุชน

กล่าวอีกนัยหนึ่ง โดยเฉพาะสำหรับท่านซึ่งเป็นผู้
นำในการเชิดชูธรรมและในงานสร้างสรรค์ประโยชน์สุข
อายุของผู้ทรงธรรมก็เท่ากับหรือส่วนสำคัญแห่งอายุของ
ธรรมที่จะรุ่งเรืองอยู่ในสังคมด้วย อายุของผู้บำเพ็ญคุณ
ประโยชน์ก็เท่ากับเป็นส่วนสำคัญแห่งอายุของประโยชน์
สุขในสังคมนั้นด้วย ยิ่งผู้ทรงธรรมมีอายุยืนเท่าใด ก็ยิ่ง
ช่วยให้ธรรมมีกำลังรุ่งเรืองอยู่ในโลกหรือในสังคมนั้นยืน
นานมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งผู้สร้างสรรค์ประโยชน์สุขมีอายุยืน
นานมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งช่วยให้ประโยชน์สุขดำรงอยู่ใน
โลกหรือในสังคมนั้น ได้ยืนนานมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้
อายุของผู้ทรงธรรมและบำเพ็ญประโยชน์สุข จึงมีคุณค่า
มาก เพราะมีความหมายสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
หรืออย่างน้อยก็เป็นเครื่องเกื้อหนุนแก่อายุของธรรมและ
อายุของประโยชน์สุขที่จะมีผลต่อสังคมหรือต่อประชาชน

ธมฺเม จิตฺ ปรโลกํ น ภาเย

ตั้งอยู่ในธรรมแล้ว ไม่ต้องกลัวปรโลก

(๑๕/๒๐๘)

อัปปมาทธรรม:

ตัวเร่งเร้ากุศลธรรมข้ออื่นๆ ในการมีอายุยืน

เท่าที่กล่าวมาทั้งหมด ในเรื่องข้อปฏิบัติเกี่ยวกับอายุและการทำให้อายุยืนนี้ มีข้อสรุปอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ไม่ว่าจะหลีกเลี่ยงเหตุซึ่งจะตัดรอนหรือทอดชีวิตให้สั้น ก็ดี จะปฏิบัติตามวิธีการฝ่ายรูปธรรมในการทำให้มีอายุยืน ก็ดี จะดำเนินตามข้อปฏิบัติทางจิตใจเพื่อให้ประสบอายุวัฒนะ ก็ดี หรือจะทำให้อายุมีคุณค่าตลอดเวลาที่ดำรงอยู่ด้วยการทรงธรรมและสร้างสรรค์คุณประโยชน์ ก็ดี ทุกอย่างนี้ล้วนต้องอาศัยกุศลธรรมข้อหนึ่งเป็นแกนเป็นหลักหรือเป็นประธาน จึงจะสำเร็จได้ กุศลธรรมข้อนั้น ก็คือ ความไม่ประมาท ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นธรรมเอก เป็นตัวนำหน้าและเป็นตัวเร่งเร้าให้กุศลธรรม

ข้ออื่นๆ ลุกขึ้นจากความเฉื่อยชาหนึ่งเฉย ออกมาสู่สนาม หรือเวทีแห่งปฏิบัติการ

ความไม่ประมาท คือ ความไม่ปล่อยตัวให้เลือน ลอยไร้หลัก ไม่ปล่อยใจให้มัวหลงไหลเพลิดเพลिनสยบ หยุดเขวหรือเตลิดไป ไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงผ่านไปเปล่า หรือคลาดจากประโยชน์ ไม่ละเลยโอกาสและกิจที่ควร ทำตามจังหวะ ตื่นตัวพร้อมอยู่เสมอ มีสติ คอยกระตุ้น เตือนให้ทำในที่ควรทำ ให้เร่งรัดในที่ควรเร่งรัด ให้ป้องกันแก้ไขและให้ระวังในที่ควรป้องกันแก้ไข และพึงระวัง ให้ยังหยุดหรือละเลิกได้ในที่ควรยังหยุดหรือละเลิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอยชี้บอกเร้าเตือนให้นำเอาธรรมข้ออื่นๆ ทุกอย่างออกมาปฏิบัติให้ตรงตามตำแหน่งหน้าที่และจุด จังหวะของธรรมนั้นๆ ความไม่ประมาทมีหน้าที่สำคัญ อย่างนี้ จึงเป็นแกนนำที่จะทำให้การปฏิบัติตามหลักอายุ วัฒนธรรมสำเร็จได้ ทำให้ชีวิตประสบและอำนวย ประโยชน์สุขทั้งระดับที่ตามองเห็นและระดับที่เลย

สายตา* ตลอดจนทำให้ชีวิตเท่าที่ดำรงอยู่ตลอดอายุ
ของตน เป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างสูง แม้กระทั่งทำให้
ประสบบมตธรรมและทำให้กลายเป็นอมตะ

ดังพุทธภาษิตที่ว่า “ความไม่ประมาทเป็นทางอมตะ
ผู้ไม่ประมาทย่อมไม่มีมรณะ”**

ในสมัยปัจจุบัน ได้มีประเพณีนิยมในการทำบุญ
อายุ การทำบุญอายุนั้น เกิดจากการปรารถนาเริ่มของ
ท่านเจ้าของอายุเอง ก็มี เกิดจากญาติมิตรวิสาสิกชน
คนที่เคารพนับถือริเริ่มจัดให้ ก็มี

หากว่าเกิดจากท่านเจ้าของอายุริเริ่มจัดขึ้นเอง
การทำบุญอายุนั้นก็เป็นการแสดงความรู้ตระหนักถึง
ความสำคัญและให้ความสำคัญแก่ชีวิตของตนซึ่งเป็นสิ่ง
สำคัญ โดยสมควรแก่ความสำคัญและให้ความสำคัญ
แก่ชีวิตนั้น ตลอดจนเป็นการระลึกถึงและให้ความสำคัญ

* ดู ส.ส. ๑๕/๓๗๗/๑๒๖; อ.ป.ญจก. ๒๒/๔๓/๕๓

** พ.ร. ๒๕/๑๒/๑๘

สำคัญแก่บุคคลผู้มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของตน มีบิดา มารดาเป็นต้น ตลอดจนบรรพบุรุษที่เหนือขึ้นไป และ ย้อนลงมาถึงบุตรภรรยาญาติมิตรบุคคลใกล้ชิดที่เกี่ยวเนื่อง แก่ชีวิตของตน เมื่อระลึกและยอมรับความสำคัญแล้ว ก็ แสดงออกด้วยการอุทิศกุศล ให้การสงเคราะห์ แสดง ไมตรีจิต และมีกิจกรรมสนุกสนานบันเทิงเป็นต้น สุดแต่ ประเพณีนิยม กำลัง ความดำริริเริ่มและความเห็นสมควร นอกจากนั้น ก็เป็นโอกาสที่จะทำบุญมีทานเป็นต้น ประกอบกุศลธรรม สร้างสมสิ่งที่ดีงามเพิ่มพูนให้แก่ชีวิต ซึ่งจะมีผลสะท้อนกลับมาให้เกิดความปิติยินดี เฝิบอ้อม ผ่องใส เบิกบานใจ อำนวยผลดีทางด้านจิตใจ เสริม กำลังอายุตามหลักอายุวัฒนธรรมให้ยิ่งขึ้นไปอีก

หากว่า การทำบุญอายุนั้นเกิดจากบุคคลอื่น ๆ ริเริ่มร่วมกันจัดให้ ก็เป็นเครื่องแสดงยืนยันเพิ่มขึ้นอีก อย่างหนึ่งว่า ท่านเจ้าของวันเกิดนั้นได้มีชีวิตที่เป็นคุณ ประโยชน์ ซึ่งทำให้ผู้อื่นมองเห็นคุณค่าแห่งอายุของตน

อย่างน้อยก็เป็นผู้มีอุปการะแก่หมู่ชนหรือกลุ่มบุคคลที่
จัดงานให้ นั่น ซึ่งมักเป็นไปตามอัตราสัมพันธ์ระหว่าง
คุณธรรมของผู้จัดกับโลกธรรมที่ท่านเจ้าของวันเกิด
กำลังประสบเสวยอยู่ในเวลานั้นๆ

ไม่ว่าการทำบุญอายุนั้น จะจัดขึ้นด้วยการปรารภ
หรือริเริ่มอย่างไรก็ตาม ย่อมกลายเป็นโอกาสให้บุคคลผู้
รู้จักมนสิการได้ เจริญอัปมาทธรรม คือ ความไม่ประมาท

เมื่อพิจารณาในด้านหนึ่งผู้ไม่ประมาทย่อมมองเห็นว่า
การที่ได้เจริญอายุมาจนบรรจบครบรอบปีหนึ่งๆ
หรือตลอดช่วงวัยหนึ่งๆ นั้น นับว่าได้ผ่านพ้นมาแล้วด้วย
ดีจากภยันตรายต่างๆ มากมายที่เป็นอุปสรรคและศัตรู
ต่ออายุ ตลอดจนได้ก้าวล่วงสิ่งล่อเร้ายั่ววนต่างๆ ที่จะ
ชักจูงให้เขวพลาดออกไปจากวิถีทางแห่งการตั้งตนไว้ชอบ
สามารถระคับระคองตัวอยู่ได้ในชีวิตที่ดั่งงามตลอด
มา จัดได้ว่าเป็นชัยชนะที่สำคัญอย่างหนึ่ง จึงเป็นข้อที่
ควรปิติยินดี ทั้งแก่ตนเอง และแก่เหล่าบุคคลผู้หวังดี

เมื่อได้พิจารณาบททวนเหตุการณ์ต่างๆ อนุสรณ์ถึงอัปมาทธรรม ซึ่งนำตนให้บรรลुสวัสดิภาพมาถึงเพียงนี้แล้ว ก็จะต้องตระหนักเห็นความสำคัญที่จะตั้งใจบำเพ็ญความไม่ประมาทนั้นสืบต่อไปข้างหน้า ทั้งในด้านที่จะทำให้การดำรงอายุให้ยืนยาวด้วยอายุวัฒนธรรมทางกายและทางใจ และในด้านที่จะทำให้การดำรงอายุของตนนั้นมีคุณค่าแก่การดำรงอยู่ของธรรมและประโยชน์สุขในโลกของมนุษย์

ในทางธรรมถือว่า ความรู้จักคิด หรือคิดเป็น หรือรู้พิจารณาด้วยปัญญา เป็นหลักสำคัญที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม นำไปสู่ความเห็นถูกต้องที่เรียกว่า 'สัมมาทิฐิ' ตลอดจนความรู้แจ้งหยั่งเห็นสัจธรรมในที่สุด ความรู้จักคิด รู้จักพิจารณาโดยแบบคายนี เรียกว่า 'โยนิโสมนสิการ' บุคคลผู้มีความปรารถนาดีและมีความสามารถ ช่วยชี้แนะกระตุ้นเตือนผู้อื่นให้เกิดโยนิโสมนสิการ รู้จักคิดพิจารณาด้วยปัญญา

อย่างถูกต้อง ท่านเรียกว่าเป็น *กัลยาณมิตร**
กัลยาณมิตรที่มีลักษณะครบถ้วนสมบูรณ์ ท่านแนะไว้ว่า
พึงประกอบด้วยคุณสมบัติ ๗ ประการ คือ

๑. น่ารัก (ปิโย) ให้เกิดความรู้สึกสนิทสนมสบายใจอยาก
เข้าไปหา
๒. น่าเคารพ (ครุ)
๓. น่าเจริญใจ (ภาวนีโย) เป็นคนฝึกหัดขัดเกลาพื้นพุดน
อยู่เสมอ ทำให้นึกถึง พุดถึงได้ ด้วยความภูมิใจ
๔. รู้จักพุด สอนหรือเป็นที่ปรึกษาได้ดี (วัตตา จ)
๕. ทนต่อถ้อยคำ (วจนักขโม) รับฟังผู้อื่นได้ ยอมให้
วิพากวิจารณ์
๖. ชี้แจงแถลงเรื่องที่ยากลึกลับซึ่งได้ และให้เรียนรู้เรื่องราว
ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไป (คัมภีรญจะ กถัง กัตตา)
๗. ไม่ชักนำไปในเรื่องเสียหาย หรือเหลวไหลไร้สาระ
(โน จัญฺฐาเน นियोชเย)

* อัง.สตุตฺก. ๒๓/๓๔/๓๓

กัลยาณมิตรที่มีคุณสมบัติเพียบพร้อมเต็มที่ทุก
ข้อทุกประการคงจะมีไซหาได้ง่าย หากพบได้ก็ย่อมเป็น
การดี แต่คนที่ไฝ่ธรรมแสงปัญญาแท้จริง แม้จะไฝ่หา
กัลยาณมิตร แต่ก็ย่อมจะมีไซ่คอยรอหวังฟังกัลยาณมิตร
อยู่โดยไม่ชวนชวายเป็นรพยายามฝึกหัดปรับปรุงตนเอง
คนที่มีโยนิโสมนสิการเป็นพื้นเดิมอยู่บ้างแล้วนั้น อย่าว่า
ถึงจะต้องรอให้พบกัลยาณมิตรชนิดที่เพียบพร้อม
สมบูรณ์เลย ขอเพียงให้พบคนมีปัญญาแล้วก็แล้วกัน เขาก็
สามารถรับเอาปัญญาของคนนั้นมาพัฒนาชีวิตของเขาได้
เอาไปทำประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ แม้แต่ถ้าผู้มปัญญานั้นจะมี
ลักษณะทำที่ที่ไม่น่าพึงพอใจแก่เขา เขาก็คบหาได้ รู้จักมอง
ในทางที่เป็นประโยชน์ เหมือนดังถือตามพุทธภาษิตที่ว่า

“พึงมองเห็นคนมีปัญญา ที่ชอบชี้โทษ พุดจาข่มขี้
เสมือนเป็นผู้บอกขุมทรัพย์ คนอย่างนั้น ที่เป็นบัณฑิต พึงคบ
เถิด เมื่อคบคนอย่างนั้น ย่อมดีขึ้น ไม่เลวลง”*

* อัง.สุตต.ก. ๒๓/๓๔/๓๓

ว่าตามหลักกรรม ความคิดความเห็น คือ ทิฏฐิ
นั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะความคิดความเห็นเป็น
ตัวนำการพูดการทำ การประพฤติปฏิบัติ และการดำเนิน
ชีวิตทั้งหมด ถ้าบุคคลคิดเห็นอย่างไร เขาก็ดำเนินชีวิต
ของเขาไปอย่างนั้น ถ้าสังคมยอมรับนิยม ยึดถือตามทิฏฐิ
อย่างใด สังคมก็สร้างสรรค์สภาพของตนให้เป็นตามทิฏฐิ
อย่างนั้น ถ้าความคิดความเห็นคือทิฏฐิ ตั้งไว้ผิด วิธีชีวิต
วิถีของสังคมก็ผิดไปตาม ถ้าความคิด ความเห็นคือทิฏฐิ
ตั้งไว้ถูกต้อง วิธีชีวิต วิธีสังคมก็ดำเนินไปถูกต้อง เมื่อ
มองในระดับสังคม บุคคลที่เป็นผู้นำทางความคิดจึงมี
ความสำคัญมากที่จะช่วยให้สังคมนั้นดำเนินไปด้วยดี
หรือไม่ เพราะฉะนั้นในทางพระพุทธศาสนาจึงถือว่า ถ้า
ผู้นำทางความคิด เป็นผู้มีความเห็นถูกต้องเป็นคนมี
สัมมาทิฏฐิ ก็นับว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ประโยชน์สุขแก่
ประชาชน แต่ถ้าผู้นำทางความคิดเป็นผู้มีความเห็นผิด
เป็นคนมีมิจฉาทิฏฐิ ก็นับว่าเป็นผู้ชักนำความเสื่อม
ความพินาศมาให้แก่ประชาชน

ดังจะเห็นตัวอย่างได้ในพุทธพจน์ต่อไปนี้

“ภิกษุทั้งหลาย เอกบุคคฺล เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อม
เกิดขึ้นเพื่อมิใช่ประโยชน์ มิใช่ความสุขแก่พหูชน หากแต่เพื่อ
ความพินาศ เพื่อเสียประโยชน์ เพื่อความทุกข์แก่ชนจำนวน
มาก แก่ทเวะและมนุษย์ทั้งหลาย เอกบุคคฺลนั้นได้แก่ คนมี
มิจฉาทิฏฐิมิทัศนะวิปริตผิตพลาต เขาย่อมชักพาพหูชนให้หัน
ออกจากธรรมที่ถูกที่ชอบ ให้ตั้งอยู่ในสิ่งที่มีโทษธรรม”

“ภิกษุทั้งหลาย เอกบุคคฺล เมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อม
เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่พหูชน เพื่อประโยชน์
เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนจำนวนมาก แก่ทเวะและมนุษย์
ทั้งหลาย เอกบุคคฺลนั้นได้แก่ คนมีสัมมาทิฏฐิ มีทัศนะไม่
วิปริตผิตพลาต เขาย่อมชักนำพหูชนให้ออกจากสิ่งที่มีโทษธรรม
ให้ตั้งอยู่ในหลักที่ถูกต้องชอบธรรม”*

* อภ.เอก. ๒๐/๑๙๑-๒/๔๔

ชีวิตย่อมต้องอาศัยการสู้บ่เนื่อง และการสั่งสมประสบการณ์

มองในด้านสาระสำคัญ ชีวิตของสังคมก็มีสภาพคล้ายกับชีวิตของบุคคล ชีวิตของแต่ละคนที่จะดำเนินไปด้วยดี ย่อมต้องอาศัยความสู้บ่เนื่องติดต่อบ้าง เช่น ความรู้จักพื้นเพภูมิหลังรากฐานความสัมพันธ์เกี่ยวข้องแต่เดิมของตน และการสั่งสมประสบการณ์ต่างๆ ตลอดจนถึงสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ถ้ามีความรู้จักตัวเองต่อเนื่องตลอดสายอย่างนี้ เมื่อประสบสถานการณ์แปลกใหม่ที่จะต้องแก้ปัญหาลหรือเกี่ยวข้องก็จะสามารถแก้ปัญหาลหรือใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นั้น ให้เป็นผลดีแก่ชีวิตของตนได้มากที่สุด ทั้งนี้เพราะอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ที่ประกอบเป็น

ชีวิตของเขานั้นเชื่อมต่อกันหมด เป็นเนื้อตัวของชีวิต
อันเดียว บุคคลอย่างนี้ ถ้าเขาดำเนินชีวิตตลอดมาโดยมี
หลักอย่างดี หากเขามีอายุยืน ความมีอายุยืนนั้นก็
เป็นอายุยืนที่เป็นคุณ ยิ่งทำให้ชีวิตของเขาพร้อมขำ
นาญ อยู่ดีและเกื้อกูลแก่ผู้อื่นมากขึ้น

แต่ถ้าบังเอิญบุคคลนั้น ประสบอุบัติเหตุหรือได้
รับความกระทบกระทั่งอนอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้เขา
สูญเสียความรู้จักตัวเองหรือหมดความทรงจำ จำเรื่องราว
ของตนเองที่ผ่านมาแล้วไม่ได้ ชีวิตของเขาจะไม่สามารถ
เป็นอยู่ดีโดยสมบูรณ์หรือเป็นชีวิตที่มีประสิทธิภาพดีได้
อีกต่อไป แม้ว่าเขาจะได้รับการเอาใจให้เรียนรู้ประสบการณ์
ใหม่ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ที่จัดให้เป็นอย่างดีเพียงไรก็
ตาม ทั้งนี้เพราะขาดความต่อเนื่อง เกิดมีช่องว่างที่คอย
หลอนและงงนอนอยู่ตลอดเวลา และอวัยวะน้อยใหญ่ที่หัด
ใหม่เมื่อโต ไม่อาจให้คล่องแคล่วเคยชินกับสภาพแวด
ล้อมใหม่ได้โดยสมบูรณ์

วัฒนธรรม คือ ความทรงจำของสังคม

สังคมก็เช่นเดียวกัน มีชีวิต มีประสบการณ์ มีความชำนาญต่าง ๆ ที่สืบทอดต่อเนื่องกันมา จำต้องมีความรู้จักตัว และความทรงจำที่เชื่อมโยงอดีต ปัจจุบัน และอนาคตให้ถึงกันได้ประสบการณ์ ความชำนาญ ความรู้จักตัว และความทรงจำต่าง ๆ ของสังคม ก็คือ วัฒนธรรม ถ้าวัฒนธรรมสืบทอดต่อเนื่องมาด้วยดี และสังคมสามารถใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรมได้ สังคมนั้นก็มีชีวิตที่เป็นอยู่ดี มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาและเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ อย่างได้ผลดี ความมีอายุยืนของสังคมนั้น ก็เป็นความมีอายุยืนที่สมบูรณ์ มีความหมายแท้จริง

แต่ถ้าสังคมไม่รู้จักวัฒนธรรมของตน สืบทอด และใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรมของตนไม่ได้ ตลอดจน

ไม่สามารถจัดการหรือเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของตนเอง
ให้ถูกต้องได้ สังคมนั้นก็เป็นเหมือนบุคคลที่ขาดสมบัติ
ไม่รู้จักตัวเอง หรือสูญเสียความทรงจำ จำเรื่องราวของ
ตนเองไม่ได้ กลายเป็นสังคมที่ขาดประสิทธิภาพในการ
แก้ปัญหา และไม่สามารถมีชีวิตที่ดีของตนได้โดย
สมบูรณ์ แม้จะมีอดีตยาวนาน ก็ไม่ใช่เป็นความมียั่งยืน
เพราะไม่มีพลังต่อเนื่องของชีวิต เหมือนกับต้องถือว่า
อายุขาดตอนไปแล้วตั้งต้นนับอายุใหม่ แต่ก็นับใหม่ไม่ได้
จริง เหมือนคนที่ฟื้นจากสลบ แต่กลายเป็นอัมพาตหรือ
สูญเสียความทรงจำอย่างที่กล่าวมาแล้ว

กาไล ชมสติ ภูตานิ สพพานะ สหตตนา

กาลเวลาย่อมกลืนกินสัตว์ทั้งหลาย พร้อมกันไปกับตัวมันเอง

(๗/๓๔๐)

พุทธภาษิตเกี่ยวกับชีวิตและอายุขัย*

วโย รตตินุทิวกบโย

วัยลี้ไปตามคืนและวัน

(๑๕/๑๗๓)

ยํ ยํ วิวหเต รตติ ตพูนนุตสฺส ชีวิตํ

วันคืนล่องไป ชีวิตของคนก็พร่องลงไป จากประโยชน์ที่จะทำ

(๒๖/๓๕๓)

รตฺโย อโมฆา คจฺจนฺติ

คืนวัน ไม่ผ่านไปเปล่า

(๒๘/๔๓๙)

* คัดจากหนังสือ 'อัมฤตพจนานา' ของพระธรรมปิฎก (ประยูรค์ ปยุตฺโต) จัดพิมพ์
โดยมูลนิธิพุทฺธธรรม ธันวาคม ๒๕๓๒ หน้า ๒๐๑-๒๑๓

อจุเจนฺติ กาลา ตรยฺนฺติ รตฺติโย

วโยคฺณา อญฺุพุํ ฆฺหนฺติ

กาลเวลาล่วงไป วันคืนผ่านพ้นไป

วัยก็หมดไปที่ละตอนๆ ตามลำดับ

(๑๕/๓๐๐)

รูปํ ชีรฺติ มจฺจํ นามโคตฺติ น ชีรฺติ

รูปกายของสัตว์ย่อมร่วงโรยไป แต่ชื่อและโคตรไม่เสื่อมสลาย

(๑๕/๒๑๐)

ทฺหราปี จ เย วุฑฺฒา เย พาลา เย จ ปญฺชิตา

อฑฺฒา เจว ทฺลิตฺทา จ สพฺเพ มจฺจุปรายนา

ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ ทั้งคนพาล ทั้งบัณฑิต ทั้งคนมี ทั้งคนจน

ล้วนเดินหน้าไปหาความตายทั้งหมด

(๑๐/๑๐๘)

๕๘ สร้างวาสนา - เพิ่มค่าให้อายุ

น มียุขมานัน ฐนมนุเวติ กิณุจิ

เมื่อตาย ทรัพย์สักกนิตกัติดติดตามไปไม่ได้

(๑๓/๔๕๑)

กาโล ฆสติ ภูตานิ สพุพานเว สหตุตนา

กาลเวลาเย่อมกลืนกินสัตว์ทั้งหลาย พร้อมกันไปกับตัวมันเอง

(๗/๓๔๐)

ตี ตณุเจ อนุโสเจยยุ ยั ยั ตสฺส น วิบุขติ

อตฺตานมนุโสเจยยุ สทา มจฺจุวสั ปตฺตตี

ถ้าบุคคลจะเสรำาโคกถึงคนที่ไม่ได้อยู่แก่ตน คือผู้ที่ตายไป
แล้วไซ้ร้ ก็ควรจะเสรำาโคกถึงตนเอง ซึ่งตกอยู่ในอำนาจ

ของพญามัจจุราชตลอดเวลา

(๒๗/๖๑๑)

น เหว ติฏฺจํ นาสินํ น สยานํ น ปตฺถคฺ
อายุสังขาร ไซ้จะประมาณไปตามสัตว์ผู้ยืน นั่ง นอน
หรือเดินอยู่ ก็หาไม่

(๗/๖๑๒)

ยาวุปฺปตฺติ นิมิสฺสติ ตตฺตราปี สรตี วโย

วัยย่อมนั่งลงเรื่อยไป ทุกหลับตา ทุกลืมตา

(๒๗/๖๑๒)

ตตฺถตฺตนิ วตฺตปฺนฺเถ วินาภาเว อสฺสเย

ภูตํ เสสํ ทยิตพฺพํ จวิตํ อนนฺุโสจยํ

เมื่อวัยเสื่อมสิ้นไปอย่างนี้ ความพลัดพรากจากกันก็ต้อง
มีโดยไม่ต้องสงสัย หมู่สัตว์ที่ยังเหลืออยู่ควรเมตตา
เอื้อเอ็นดูกัน ไม่ควรจะมีวเคราะห์ใดถึงผู้ที่ตายไปแล้ว

(๒๗/๖๑๓)

ยสฺส รตฺยา วิสฺวานเ อายุ อปฺปตริํ สิยา

วันคืนเคลื่อนคล้อย อายุเหลือน้อยเข้าทุกที

(๒๘/๔๓๗)

มจฺจนาพฺภหโต โลโก ขราย ปริวาริตฺโต

สัตว์โลกถูกมฤตยูहाँหนั ถูกขร่าปิดล้อม

(๒๘/๔๓๘)

ยถา วาริวโห ปุโร คจฺฉํ น ปริวตฺตติ

เอวมายุ มนุสฺसानํ คจฺฉํ น ปริวตฺตติ

แม่น้ำเต็มฝั่ง ไหลทวนขึ้นที่สูง ฉนใด อายุของมนุษย์
ทั้งหลายย่อมไม่เวียนกลับมาสู่วัยเด็กอีก ฉนนั้น

(๒๘/๔๓๙)

ตสุมา อิธ ชีวิตเสเส

กัจจกโร สียา นโร น จ มขุเข

เพราะฉะนั้น ในชีวิตที่เหลืออยู่นี้ ทุกคนควรกระทำกิจ
หน้าที่ และไม่พึงประมาท

(๒๔/๓๘๗)

ปาปญจ เม นตฺถิ กตํ กุหิณฺจึ

ตสุมา น สงฺเก มรณาคมาช

ข้าพเจ้าไม่มีความชั่ว ซึ่งทำให้ ณ ที่ไหนๆ เลย
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่หวั่นเกรงความตายที่จะมาถึง

(๒๘/๑๐๐๐)